

KOVÁCS KATALIN TÍMEA
Momentumok

Ez nem metafizika

*összeütköztetett
protonhasadás
szívem
bár megtalálnád
az isteni részecskét*

Mindenben te vagy

*Szavaid mély intarziáját
véste arcomba az eső.
Engedj be!
Elférek zárójeledben is,
majd összekucorodom.*

Veszteség

*Tükörszobába vezetett,
s a szépség lefoszlott
tekintetétől.
A torz kép a valódi arc,
megmutatta ki vagyok,
hogyan többé ne ismerjem magam.*

Kérdéses

*A család rég nem ebédelt együtt.
Tán azt sem tudom, mi az, hogy család.
Csak részleteket ismerek,*

KOVÁCS KATALIN TÍMEA
(1990, Csíkszereda) a
Sapientia Erdélyi Magyar
Tudományegyetem csíksze-
redai karának hallgatója.
Verseivel a Kortárs Hangon
2016 Nemzetközi Irodalmi
Pályázaton II. díjat és a
Várad folyóirat különdíját
nyerte el.

*csupán szétterített kollázs-mindenség
és iszonyú hiány.*

Elveszett világ

*Április a kegyetlen hónap,
Eliot után szabadon:
Egy liliom fakad ordítva,
monokróm harmónia.*

Jövőkép

*Minden perc mozdulat szövevény.
Várnak a holnapok,
és egy skizofrén tavasz.
A rügyek már nem bomlanak.*

Két haiku

*Felnyögve, kérve,
tenyeredben olvadok,
hisz kovácsom vagy.*

*Csak neked lenni.
A legszebb ékszer rajtam
fogaid nyoma.*

Ekhó

Sz. S.-nek

*Hirtelen érkezik az alkonyat.
Keserves, lila rapszodiákat
suttog a szél fülébe
és megcsipkedi a felhők szegélyét.*

A lámpafényhez menekülök én is,
mint minden élő,
szétdobált határkövek között lépkedve,
mikor ismeretlen
a meleg kéz megbocsájtása,
de nem hajtod le fejed,
konokul szegezed az égnek
és visszanyeled a rágalmakat.

Felébredszen lelkemben,
ahogy kitárulkoznak a csillagok,
kusza, ziháló szavak sorakoznak
bennem,
befurakodnak agyam kicsapongó üregeibe.
Hozzád szólnak,
és tudom, hogy nem érnek el,
tudom, hogy saját idegeim
vad csapdáiban véreznek halálra
De veled beszélek ilyenkor is,
mikor az utcán sétálok
és megriadok, ahogy egy macska
elrohan előttem,
maga után húzva a sötétséget.

*

Kedves,
még mindig hozzád suttogok
a napfényben, a hajnalokon
és éjszaka.... Oh,
az éjszakák didergő némasága!
Bár lélegzeted hallanám,
bár megtörné mozdulatod
ezt a süvítő csendet!
De lám, most is esőcseppek
hullanak a tintára,
és összemossák elhullatott szavaim
mint az összekuszálódott gondolatok,
mik gyökeret vertek bennem,
mióta nem vagy itt.
De nem mossa el a pillanatot,
nem mossa el a holnapot,
mikor újra itt leszel.

*Kedves,
ajkaimról gőzben szakad a levegő,
hideg van
és senki nem tudja,
hogy neved sóhajtottam,
aztán szótalan
befordultam az utcasarkon.*

*

*Ki tudja, hányadik monológ?
Hányadik sor, hányadik szó,
mely csak miattad született,
és fohászkodik
az elveszítetetlenért.
Ki tudja,
ott vagy-e a túloldalon,
elérnek-e a szavak?
Kisimítanám összehajtott
ábrándjaim,
és könnyedén vesznék a semmibe
mint egyszerű papírhajók.*

*Ott vagy-e még?
Hallasz engem?
Illúziód párnáin süllyedek,
újra és újra magam mellé képzellek,
csikorogva gyűl a kín
és az öröm.
Rám mosolyogsz,
s én elfelejtem
magam után vonszolt terheim.
Széthordhatsz,
s én vakon ismételtetlek
míg elér a szél.*